

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M. S.** skazanego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 3 lutego 2021 r., zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2020 r., sygn. akt I KO 36/20, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek skazanego M. S. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), którym został on skazany za dwa przestępstwa, w tym z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 października

2020 r., sygn. akt I KO 36/20 odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. W zażaleniu zarzucił:

„1. Rażąco obrazę art. 540 § 1 ust. 2 lit.b k.p.k. zdanie – „skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą” – co polega na tym, że nie podjęto czynności, żeby wznowić postępowanie jak nakazuje ten art. 540 k.p.k. w sytuacji, gdy mnie i syna skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą za dokonanie zbrodni z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o narkomanii – przewozu z R. do Polski 4 kg marihuany w sytuacji, gdy nie było na to żadnych dowodów, zeznań i nawet pomawiający nas J. zaprzeczył wywozu tej marihuany z R., niż wynika to z zeznań J., który pomówił nas tylko o posiadanie 4 kg marihuany w R., co nie jest zbrodnią i zagrożone jest znacznie niższą karą z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o narkomanii;

2. Niesłuszne przetrzymywanie nas w więzieniu za niepopołniony czyn na podstawie niesłusznych wyroków Sądów Okręgowego i Apelacyjnego, gdzie do zeznania J. pomawiającego nas o posiadanie 4 kg marihuany Sąd dowolnie dołożył jej przewóz z R. do Polski, co umożliwiło skazać mnie i syna za zbrodnię z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie na mniej surowszą karą z art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy przyjmując J. za wiarygodnego. A pominięcie i pozbawienie wiarygodności urzędowego Wydruku k 3040 z Polskiej Straży Granicznej (o którym Sąd wiedział a my nie wiedzieliśmy, że istnieje), z którego bezspornie wynika, że J. kłamie mówiąc o moim i syna pobycie w R. po marihuanę. Ja z synem od 2005 r. do 10 października 2007 r. razem nie opuszczaliśmy Polski, gdzie tutaj jest przełom 2006/07 r. albo luty 2007 r. a J. od maja 2007 r. zaczął się ukrywać na M. (k 003601) i granice Polski do czasu Schengen 20.12.2007 r. były strzeżone całodobowo.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści.

W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych. Taki stan rzeczy bezspornie wystąpił w przedmiotowej sprawie.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd Najwyższy poddał analizie wszystkie okoliczności wskazane we wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Te same okoliczności przytoczone zostały w uzasadnieniu rozpoznawanego zażalenia oraz w sformułowanych w nim zarzutach. Podstawą uznania przez Sąd Najwyższy, że wniosek o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny - w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k - było powołanie w nim tych samych okoliczności, które były już przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy we wcześniej złożonym przez skazanego wniosku.

Kontrola postanowienia wydanego w tej przywołanej już powyżej sprawie wykazuje prawdziwość tych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia twierdzeń. Niewątpliwie postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r., w sprawie I KO 14/19, Sąd Najwyższy rozpoznał wniosek skazanego o wznowienie postępowania oparty na tych samych podstawach. We wniosku złożonym w niniejszej sprawie, jak również w zażaleniu na postanowienie odmawiające przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności, skazany nie podał żadnych takich nowych argumentów, które mogłyby podważyć to stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu.

Na koniec przypomnieć jeszcze tylko należy, czego skarżący wydaje się nie dostrzegać, że postępowanie o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego przedmiotem są prawomocne orzeczenia. Stąd podstawy tego postępowania są ściśle w przepisach 56 rozdziału Kodeksu postępowania karnego określone. Nie stanowi ich z pewnością sama – zgłaszana przez skazanego – potrzeba ponownego rozważania wiarygodności poszczególnych dowodów, już poprzednio wprowadzonych do materiału dowodowego sprawy i poddanych ocenie, w oparciu o którą dokonano w sprawie prawomocnych rozstrzygnięć.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

